

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1335/2023
20.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Дабића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1474/2020 од 01.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 402/23 од 13.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Дабића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.1474/2020 од 01.02.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 402/23 од 13.09.2023. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.1474/2020 од 01.02.2023. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања малолетном оштећеном ББ на удаљености мањој од 100 метара и комуникација са малолетним оштећеним у трајању од 2 године од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом малолетни оштећени ББ је упућен да имовинскоправни захтев може остварити у парничном поступку. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Новом Саду и Основном суду у

Новом Саду у износима ближе означеним у изреци пресуде, као и да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Окривљени је обавезан и да малолетном оштећеном накнади трошкове кривичног поступка на име награде и нужних издатака његовог пуномоћника - адвоката Дана Кораћа, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 402/23 од 13.09.2023. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Дабића, па је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К.1474/2020 од 01.02.2023. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Дабић поднео је захтев за заштиту законитости само против другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 402/23 од 13.09.2023. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те због повреда одредаба чланова 152. и 154. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи првостепену и другостепену одлуку тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело које му се ставља на терет или да укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање Апелационом суду у Новом Саду, са наредбом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је правноснажна осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то на исказу малолетног оштећеног ББ. Као разлог незаконитог прибављања исказа малолетног оштећеног ББ, бранилац окривљеног истиче да је саслушање малолетног оштећеног обављено супротно одредби члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица којом је предвиђено да ако се као сведок саслушава малолетно лице које је оштећено кривичним делом наведеним у члану 150. тог закона саслушање се може спровести највише два пута, обзиром да је у овом

кривичном поступку малолетни оштећени саслушан и трећи пут, при чему је малолетни оштећени у току истражног поступка саслушан два пута у Центру за социјални рад града Новог Сада, а транскрипти везани за његово саслушање у Центру су издвојени из списка предмета јер нису сачињени у складу са одредбама ЗКП. Поред тога, по ставу браниоца, незаконит доказ је и вештачење које је спроведено од стране вештака Гордане Ковач Гавриловић и Светлане Никшић, с обзиром да исто произилази из, по ставу браниоца, незаконито прибављеног исказа малолетног оштећеног ББ и фактички представља „плод отровног дрвета“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица је прописано да ако се као сведок саслушава малолетно лице које је оштећено кривичним делом наведеним у члану 150. овог закона, саслушање се може спровести највише два пута, а изузетно и више пута ако је то неопходно ради остварења сврхе кривичног поступка. У случају да се малолетно лице саслушава више од два пута, судија је дужан да посебно води рачуна о заштити личности и развоја малолетног лица.

Имајући у виду напред цитирану одредбу члана 152. став 2. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, на чију повреду се позива бранилац окривљеног, те да овом законском одредбом није искључена могућност да малолетно лице које је оштећено кривичним делом буде саслушано у кривичном поступку у својству сведока више од два пута, то стога околност да је малолетни оштећени ББ у овом кривичном поступку саслушан трећи пут не представља повреду напред цитиране законске одредбе, а како то неосновано сматра бранилац окривљеног, па следствено томе и исказ малолетног оштећеног дат приликом његовог саслушања дана 03.03.2022. године, а које саслушање је обављено у складу са правилима о испитивању посебно осетљивог сведока сходно члану 104. ЗКП и употребом техничких средстава за пренос слике и звука, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини и суд је на истоме могао засновати побијану осуђујућу пресуду.

Надаље, како се, и по оцени овога суда, исказ малолетног оштећеног ББ сматра законитим доказом на коме се пресуда може заснивати, то су сходно томе, по налажењу Врховног суда, неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног у којима истиче да незаконит доказ представља налаз и мишљење комисије вештака Гордане Ковач Гавриловић, специјалисте медицинске психологије и др Светлане Никшић, специјалисте за психијатрију од 05.06.2022. године, јер је овај доказ као „плод отровног дрвета“ проистекао из, по ставу браниоца, незаконитог саслушања малолетног оштећеног ББ.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем као незаконито прибављен доказ означава исказ сведока др ВВ од 23.12.2022. године, чије испитивање је на припремном

рочишту предложио пуномоћник малолетног оштећеног, истицањем да наведени лекар није могао бити испитан у својству сведока у овом поступку из разлога јер је он у смислу одредбе члана 93. став 1. тачка 2) ЗКП искључен од дужности сведочења, при чему није постојала изјава лица у чију корист је установљено чување тајне да се наведени лекар ослобађа од те дужности, нити су у смислу става 2. члана 93. ЗКП окривљени или његов бранилац ставили предлог да се испита наведени сведок.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани. Ово са разлога јер како из списка предмета произилази да је пуномоћник малолетног оштећеног ББ - адвокат Дане Кораћ на записнику о главном претресу одржаном дана 14.06.2021. године предложио испитивање у својству сведока др ВВ, то је сходно томе, по налажењу овога суда, пуномоћник малолетног оштећеног, заступајући интересе малолетног оштећеног, у чију корист је и установљена дужност чувања професионалне тајне од стране др ВВ, самим предлагањем испитивања др ВВ у својству сведока истог фактички ослободио од те дужности и др ВВ је могао бити испитан у својству сведока у овом кривичном поступку на главном претресу одржаном дана 23.12.2022. године, па се стога не може говорити о незаконито прибављеном доказу.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива, обзиром да у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци пресуде није конкретизовано и прецизирано место где је кривично дело тачно извршено, те је нејасно и неразумљиво да ли је окривљени малолетном оштећеном ударио два или четири шамара, као и да ли су крвни подливи код малолетног оштећеног настали услед ударца у бутину или услед чупања за косу. Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да другостепени суд није у другостепеној пресуди дао адекватно образложење због чега није прихватио жалбене наводе одбране којима је другостепеном суду указано на то да је првостепена пресуда заснована на незаконитим доказима и да постоје нелогичности у исказу малолетног оштећеног.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је првостепени суд без образложења своје одлуке одбио доказни предлог одбране да се прибаве списи Основног суда у Новом Саду П2 327/19, чиме бранилац указује на неправилну примену одредбе члана 395. ЗКП од стране првостепеног суда у току главног претреса. Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 154. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, истицањем да малолетни оштећени није заступан од стране пуномоћника који штити његове интересе, обзиром да је пуномоћника ангажовала мајка малолетног оштећеног, а из списка предмета Основног

суда у Новом Саду П2 327/19 произилази да је малолетном оштећеном решењем Центра за социјални рад од 26.06.2023. године постављен колизијски старатељ, а који је по мишљењу одбране дужан да поступа у свим предметима где се као оштећени појављује малолетни ББ. Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је суд требало да приликом одлучивања узме у обзир и судско-психијатријско мишљење за малолетног оштећеног које је израђено од стране проф. др Светлане Ивановић-Ковачевић и доц. др Валентине Шобот, које је суду доставила одбрана, а из кога произилази да не постоје докази да је малолетни оштећени икада био изложен насиљу од стране оца, а што је потврдила и радница Центра за социјални рад ГГ, а бранилац указује и на по њему погрешну оцену од стране суда исказа малолетног оштећеног као истинитог, а који наводи браниоца окривљеног, којима се по налажењу овога суда указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 440. ЗКП, те због повреде одредбе члана 154. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Дабића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић